

כבר אין על מה לכתוב. - הכל נאמר כל כך הרבה פעמים עד שאם אומר אותם שוב תיפול עלי תרדמה מרוב שעמום. את המלחמה הזאת דשנו וגדשנו עד השאה. העיתונים

מלאים בסיפורי גבורה. בקרוב יחלקו את המדליות - ציון מאופקים, יצחק אמסאלם, בני אלבז ועד הרבה אחרים יקראו לפני הרמטכ"ל לקבל את הצל"ש. אין ספק זאת המלחמה שלהם ושל הנופלים. את המלחמה הזאת יזכרו לבטח אולי עוד 500 משפחות (לא מספר אחרון) שבניהם חרפו נפשם או חרפו על משמרתם. אנחנו נשכח את המלחמה! מסתבר שקל מאוד לשכוח. אנו נשכח את האנשים האלה. את הנצחון המפואר ואת הכאב הנלווה אליו.

את הנצחון האמיתי יודעים לבטא אוהדי הכדורגל של איטליה. את הכאב האוהדים של נבחרת ברזיל. גם בברזיל הרחוקה אתה מוצא אנשים אשר יכאבו את המפלה עד יום מותם. לא רוצה יותר לדבר על המלחמה הזאת, נמאס כבר באמת נמאס! אפשר באמת לדבר על הגביע העולמי. זה היה שגעון, פגז ממש!

- חבר אפשר בלי פגז להגדיר את הגביע הזה לא צריך את הפגז, הוא לא שייך לכאן, תנסה שוב.

- הגביע היה שגעון ממש קרב אמיתי.

- חבר?!

- הגביע היה שגעון ממש שגעון (ככה טוב תמשיך)... אבל למה? למה רק כל ארבע שנים. למה הם רוצים להרוס לנו את הנשמה כל כך הרבה זמן ובאמצע לבטח תהיה עוד מיל... (חבר!!) כן ארבע שנים - 27, 31, 35, 39, 43, ממש להזדקן עם הגביע הזה! הגביע תם את הנצחון והשמחה גנבה איטליה את הכאב ברזיל, לנו לא נותר מאום.

במסיבת הסיום של בני י"ב בא אלי מישהו ואמר לי: "תכתוב משהו על היצורים האלה - תכתוב על העיניים הכבדות תכתוב על הראש המתיתם תכתוב על... על...". הבנתי אותך אני עוצר אותו לפני שיהיה מאוחר, הבנתי אותך, עכשין תקשיב אלי. הם אינם שונים מאיתנו אני אומר לו. הם אינם שונים מאף אחד אחר בקיבוץ הזה. חכה עוד שנה שנתיים הם יהיו אחד אחד גברים לענין. "מה אתה מבלבל את המוח" הוא קוטע אותי שוב - "תסתכל על האוזניים, תסתכל על כפות הידיים המיובלות, הם הולכים לפרק את המדינה הזאת".

- תן להם עוד שנה, התחננתי, עוד שנה ותראה.

"עזוב" הוא אומר "אין להם תקנה. תראה הנה הם באים לעיר לחופשה ומה עושים? אני אגיד לך מה עושים: - ישר הולכים "לתדרנק" איזו חבית בירה. במשך היום יושבים על הרצפה בבית של אתי סלע... איזה איפסי, מי זה אתה שואל? איתי האח של אדו. מי? אה.. אה הבן של מינה מי? הבן של יוחנן! איפה גמרתי, בלבלת אותי לגמרי, כן בני י"ב - יושבים על הרצפה ועושים עם הראש או יה או יה לקצב המוזיקה, נו זה עתיד? כל דקה מישהו זורק באויר או.. קי, או... קי, זה עתיד?

יוני/.../...

2. מ ע ו ר ע ר " מ ה נ ש מ ע ? "

אחרת לא הייתי קורא את העיתון של סוטי הכפר. עברו עוד שבועיים מאז העיתון האחרון, שבועיים רגילים כאלה, אויץ ישראלים כאלה, שבועיים שהיו יכולים להיות גם ביולי '79 או יולי '68 או כל יולי אחר במדינה קטנה שמורה בתוך קופסא: קצת מלחמה, קצת תאונות, קצת חילוכים, הרבה אינפלציה, קצת מאוד שקט נפשי, קצת דאגה לעתיד, קצת דחלפות באוטובוסים, הרבה גרעיני עפולה, והמון המון אלכס אנסקי... בקיצור שבועיים של מצ'אות !!

ערב עוגות במתנ"ס (שכונת הצעירים), אבות ובנים נראו מתנפלים על החירס החם שהיה ספוג במרגרינה, נשים נראו מרכלות (נו כמובר, מי שכב עם מי...), וגליה שוב עשתה עוגה נהדרת.

לג'קי וטוטסי נולד ב... ב... ב... ב... ב... בני גולדברג יודע.

אהלן שמוליק, טוב לדעת שאנשים במרחק אלפי ק"מ מכאן נהנים לקרוא את שכותבים החבר'ה, ולדעת שתוכן העתון מזיז לכם גם שם. (שמוליק, דרך אגב, זכור לנו כשחקן היחידי בהפועל כפר הנשיא שידע מה לעשות בכדור כשזה הגיע אליו, אך לצערינו ברוב הפעמים הצליחו דני נמלי או טוביה להגיע לכדור לפניו ולהבקיע שער עצמי...).

ערב חברתי עם פראן היה נחמד (איזו מילה נוחה, מה זה נחמד?) מי שהרשימה אותי באמת היתה מיכל סגל שפשוט אשפית בחליל צד. גרשון במידה ותמשיך לארגן ולהזיז דברים כמו שאתה עושה היום במשק לא ירחק היום שניהול היכל התרבות בת"א יהיה בשבילך עבודה צדדית בשעות הפנאי...

דנה שפרונג עדיין עם גבס. שכחתי איך היא נראית בלי זה! היא מזכירה לי את רפי פרנק. פעם נכנסתי לחדר של רפי ומצאתי אותו שוכב על המיטה עם גבס ישן - משומש על הרגל. שאלתי: "רפי, מה היננינים? ענה לי הכחור: "מתגעגעים, מתגעגעים..."

אתה מתוסכל, אתה עצבני, נשבר לך, אתה מרגיש להתפוצץ, יש פחרון!! פצפון מת, אבל באזל חי וקיים. הוא מאוד מאוד חי ועל זאת יכולים להעיד הרגל השמאלית שלי או של שלושת הארגזי תנובה שפלוא השליך לעבר היצור הזה. (זה היה קטע שנרשח בשביל אילן המאירי).

דליה ורוי חצור חזרו מארה"ב (דאלאסלנד)

חמור בא למסעדה ומבקש קולה, שואל אותו המלצר: "עם קש?" עונה החמור: "מה אני סוס?"

.../...

שאלתי את אהוד המאירי כל כמה זמן הוא מחליף סדינים, אז הוא אמר לי שהוא לא מחליף אף פעם, הוא פשוט הופך את המזרון.....

ברגע שנודע לרונן שתמיר כותב את מה נשמע של דברי הכפר, ניגש אליו וביקש ממנו שיעשה זאת בצורה הכי גרועה שהוא רק יכול.....

ניסיתי בכל הכח להתאפק ולא לכתוב על המלחמה, אבל איך אפשר כשאני מסתובב בנהריה ורואה חולצות טריקו עם סמל מבצע שלום הגליל עליהם!?

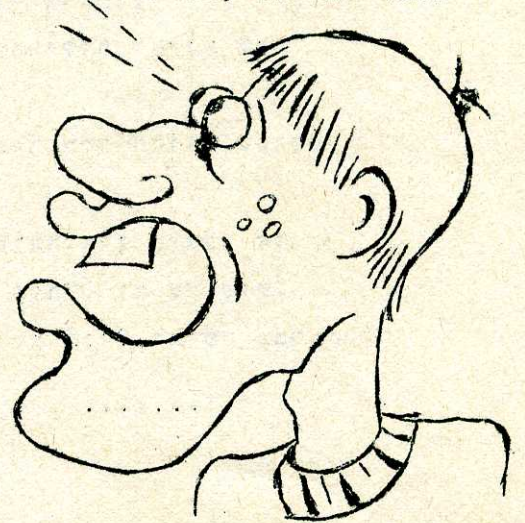
או שבעיתון מעריב איזה כתב שם כותב על הצד "היפה" של המלחמה: חיילים נראו סוחבים אלונקה עם תינוק לכנוני שזה עתה נולד.

זהו זה סוף ----- בחקוה שנמשיך לראות את יצחק עדר מגיע ב 9:05 לארוחת בוקר, שמקס מדר ימשיך לעשות ביצים (כאן אני עומד לבד), שילדי המשק יאכלו הרבה פריולי ושיתקנו את המיזוג אויר בג'ון דיר של הפלחה!

להתראות נקסט וויק (!?)

אורן.

נ.ב. אם אתם עוברים ליד גילי ושומעים מן רעש מוזר כזה, אל דאגה, הוא פשוט גדל....

יחפים הלכו לבריכה. כפות הרגליים נשרפו מחום המדרכה. הוא סינן קללה מבין שפתיו הקמוצות. היא הביטה בדממה "הוא אף פעם לא יתרגל"... חשבה לעצמה, כשהיא שמה לב שהיא נהנית מעצם המחשבה על כך.

וכך מגיעים לבריכה. זורקים מבט מהיר מזוית העין, על הנוף האנושי. כן כולם כבר נמצאים. הוא מבליט חזה, ופועץ תוך כדי סיבוב כפות הידיים לאחור. "אומרים שזה גורם לכתפיים להראות גבריות יותר. תזקות יותר, כך הוא זוכר שקרא באחד מאותם ספרוני מתחשכה אהב. מכין קפה, 2 סוכר, הרבה חלב. שיהיה.

הבחורה שולחת חיובים נדיבים לצדדים, כן, היא יודעת שהיא חתיכה. היא חרי עובדת כה קשה עבור זה, והבקיני היה באמת יקר השנה.

מבטי הזוג נפגשים. כל אחד מכיר כבר טוב טוב את כללי המשחק. "אתה תעמיד פנים שאתה לא יודע שאני משחקת ואני אעמיד פנים שאני לא יודעת שאתה משחק..."

כך זה כבר שנים, וזה עובד וזה נוח.

השמש יוקדת. גופות נוצצות משמן שיזוף זרוקות בכל פינות הבריכה. ידיים עצבניות מכות באויר הלוחט בנסיון נואש לגרש את הברחש המשגע. לברחש זה לא אכפת. לברחש שום דבר לא אכפת.

הזיעה נוזלת ממזצתו. הם. הוא כבר חושב על המסיבה בלילה הקרב. הוא כבר יראה לה. לבח זונה.

זהו, הגיע הזמן להרביץ איזה בריכה הגונה, הוא מגיע למסקנה.

וכך בצעד מדושל מזנק למים.

תוך שהוא חודר לתוך המים הוא מחליט שעם התנופה כבר יצלול עד לקצה השני של הבריכה. "ועוד בלי לקחת אויר! החברה בתוך כבר ישתגעו..." הוא מעודד את עצמו. תנועות הזה ארוכות, חזקות. "בשביל מה אני צריך את כל המשחק המחורבן הזה?! מהרהר תוך כדי גריפה נוספת של מים. "נו באמת מצאת זמן לשאול את עצמך ת'שאלות המחורבנות האלו". עונה קול שני בראשו.

הקצה השני של הבריכה עדיין לא נראה באופק. התנועות מתחילות להיות קצת מהירות יותר, עצבניות יותר.

"כמה זמן אוכל להמשיך עם כל הזבל הזה?! בסוף עוד אגמור כמו ההוא, שכולם צוחקים עליו כבר שנים..."

"תראה חתיכה נודניק", עונה הקול השני, "מישהי יותר טובה אין כרגע, אז בשביל מה אתה תמיד צריך להיות מן "ילד טוב ירושלים" כזה?! זה מה שיש, ותוך מזה, מה יש? יש עוד חברה שעושים את זה, אז למה לא אני? ואיפה כבר הקיר הארוך הזה?!"

.../...

(המשך)

יתרה האויר שבראותו החלה כברי להיגמר והוא ידע זאת, הכאב שכחזה גבר והלך, שריריו רעדו מהמאמץ.

"בן אדם, אתה נורמלי?! תעזוב את השטריות ותעלה למעלה. אז לא תגיע עד לצד השני של הבריכה. זה לא סוף העולם!!!"

עונה קול שני, "לעולם לא, אם התחלתי אז אגמור, וחוץ מזה, מה החברה שם בחוץ יגידו אם אפסיק באמצע?! אין סיכוי!!!"

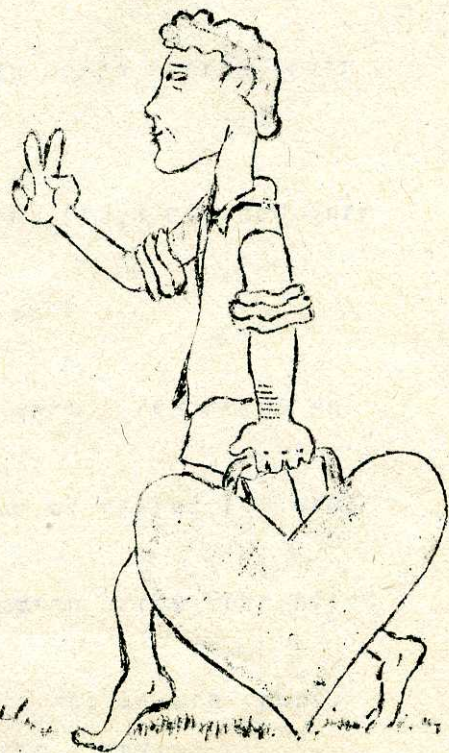
כל גופו רעד, כאב חד פילח את רקותיו, הרגיש שהוא קרוב לאובדן הכרתו, ואז, כמתוך חלום, הופיע הקיר הכחלכל. הוא רצה לבכות.

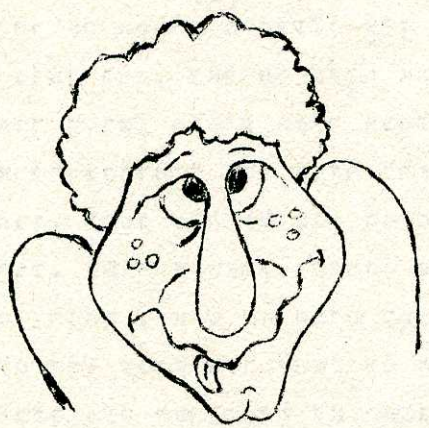
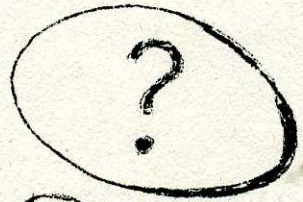
בשארית כוחותיו אחז בקיר. "רק שאף אחד מהחברה לא יראה את פרצופי משאני עולה" התחנן. ראשו עלה על פני המים תוך כדי שאיבת אויר אדירה. פרצופו היה כחול-סגלגל. כשוידא שקצב נשלימתו פחות או יותר סדיר, הביט מזויית עינו לצדדים. הוא נשם לרוחה, איש לא הביט בכיוונו.

כולם היו עסוקים במלחמה עם הברחש. מאוכזב מעט מכך שאיש לא התעניין בו חשב לעצמו "הנמושות האלו, בחיים שלהם לא היו מצליחים לצלול בריכה שלימה ועוד בלי לקחת אויר! ועכשיו, מה עם המסיבה הזאת היום בערב?"

וכך, בקפיצה קלילה יצא מהמים וחזר למקומו בצעד מרושל.

דורי.

נכון לעכשיו:

- בוא הנה רפי השתחררתו כבר ? איזה יופי!
- כן, השתחררתי. הכל בסדר.
- אתה מודגיש בסדר, ספר איך היה ?
- אתה יודע - זה בתחילת לא קיטנה המקום הזה.
- כמה זמן היית שם ? חודש, חודשיים ?
- ברוך השם, רק חודש. זה היה מספיק.
- תגיד, המשפחה שלך ידעה שאוהה שם ?
- אל תגזים, אתה רוצה שיכנסו לפניקה.
- איך היה האוכל ? איך התיחסו אליך ?
- בוא הנה - הכלא זה לא קיטנה !

כבר אין לי על מה לכתוב. כבר אין....

סוטה או שוטה !?

סיתי ממנהגי על מנת לכתוב ל"כל סוטה" וניסיתי לענות על השאלה מי הם הסוטים, על מנת לכתוב לכל סוטה מילה, שתיים או אפילו מאמר.

תיתי כל סוטה - מי הוא?

הסוטה הוא, הכדי לכתוב ל"כל סוטה", או מספיק שיקראו לו "סוטי" (הכלב) על מנת שיכתוב.

או "כל סוטה" סוטה בזמן שעורכיו הרגילים עסוקים בסשיות אחרות וקבוצת סוטים אחרים מתלבשים עליו ?

סוטה הוא איפה?

הכל שוטה הוא זה הסוטה ברחובות בירות? או אולי זה הזורק 2,500 ראש כבש לתוך בור ולא מקבל גלידה !?

להתחתן בזמן מבצע "שלום הגליל" צריך להיות שוטה או סוטה ?

או אולי מספיק להתחתן בכדי להיות סוטה או שוטה?

ואם בכלל מדברים על פוליטיקה, זה המאמין לכל מה שהוא קורא, (ולא דיסקס את הענין עם איתי סלע) - הוא שוטה או סוטה ?

ומכאן - האם סוטה הוא או שות(ט)ה הוא זה השוטה מיץ בבר של הבריכה ולא שוטר את הכוס שלו? (פרטים אצל פנינה ויסבורט).

וחזרה לפוליטיקה, כשמדברים על אריק שרון, בגין וכו' בשיחה ארוכה לתוך הלילה עם דני נמלי, צריך להיות סוטה או שוטה ?

נו ניסיתי לסטות לרגעים אחדים ולחפש תשובות לשאלות שלא היו צריכות להשאל.

תאריך 28.6.82 + 1 = 29.6.82

שלומית, נגה, ניצוי, אבא, אמא, בטי, יצחק, יהודה, יואב, מיקי, איתמר, רינה, יאיר, דורון, אתי, אדו, דוד, אדם, אמנון, גייל, עפרה, קולין, ג'נט, יוסי, בני, אורי, טובה, מרים, ינקל, ברוך, מוסי, מיכל, אדי, אמיר, תמיר, אורן, יואל, בוב, דני, ויקטור, ג'רמי, מוירה, הילרי, בריאן, רימונד, גרשי, אסתי, לוי, ג'נט, דוד, שאולה, גלית, פנינה, יונית, יעלי, אלקס, צפורה, שוש, אילנה, רימונד, מקס, אסף, רוי, אריק, מעין, נעה, חיימקה, צילה, אנג'י, צביה, שושי, תומר, הלל, חן, דנית, אדי, ג'ק, קרול, רות, אירית, רודה, פנינה, אלדר, חנו, רפי, אנטוני, אילה, רונן, אורלי, דני, דגלס, קרול, ונסה, עמליה, מייקל, בטי, נפתלי, יהושע, בועז, סנדרסון, ברוזה, טליה... אני ממש מצטער, לא יודע מה רציתי להגיד. חיים.

28.6.82 (תאריך מזויף)

ר"ה בגין מופיע בטלוויזיה עם הודעה חדשה, השעה: 20:59. "ערב טוב עם נכבד. בחודש האחרון עבר עם ישראל הרבה. הצלחנו להוכיח שוב את סגולותינו ועמידתינו בפני לחצים על אנושיים. היום, אזרחים יקרים קבלתי מברק מנשיא ברית המועצות, מר ברז'נייב ובו הוא מודיע שאם לא ניסוג מלבנון עד שעה 21:00 הערב, רוסיה תפעל בכל עוצמתה... אזרחי עם ישראל נכבדים, אנו לא נרתע! לחצים ואיומים לא יזיזו אותנו. אנו נעמוד איתן ושום גורם חוץ לא יצליח להשפיע עלינו. תראו בעוד אני מדבר והשעה כבר 21:00 ושום דבר לא קרה". (באותו רגע בדיוק נשמע פיצוץ אדיר. ענן עשן מכסה את מסך הטלוויזיה ואת עם ישראל). בגין מתשעל קלות, מחייך נבוך ומפנה את השידור למזג האויר...

חיי

27.7.82

שלומית, נגה, ניצוי.

כותב שהכל בסדר. לקח לי חמש דקות להשתלב שוב בתוך אורח ה'קרב' ולשכוח את המקלחת ובריכת השחיה שלנו. המה מתחיל לעבוד שעות נוספות, זה לפעמים לא הכי מועיל להרגשה הכללית. אנשי המילואים משנים את השקפותיהם הפוליטיות מהרב כהנא לרק"ח ואפילו יותר שמאלה. את יכולה להודיע לחיימקה על השינוי הזה. אצלי דווקא לא הרבה השתנה, אבל בכל זאת - צבע התחתונים קצת יותר כהה ויצר המין (באנגלית HORNY) יותר מחודד. לאט, לאט ריח הגוויות מתחלף עם ריחות חדשים: קחקה קולה, מצלמות, שיזוף ופקקי תנועה. היחס למקומיים הוא אדיב ידידותי וסובלני. .../...

זה מזכיר לי תמונה של אנט המציע כוס קפה לקורבנותיו לאחר מעשה. הגעגועים לבית מפריעים קצת אבל מצליח לדכא אותם ברוב המקרים וסוגר בפנים חזק. שומר על עצמי בקפדנות, מרוכז זהיר - בקיצור פחדן כרגיל.

אוהב חי

27.6.82

התאריך שרשום למעלה הוא בעצם מזויף. היום בעצם שבת 26.6.82. פשוט נכנסתי לנוהג והוא לרשום את התאריך של מחר כדי לתת תחושה שהשכוע רץ! כל יום בין השעות 5:00 ל-6:00 בבוקר אני מחרבן בקביעות. כנראה שזה סימן לבריאות הולכת וגוברת. אתמול בערב עשינו קבלת שבת בשטח עם עוד צוות. (סה"כ עשרה איש). היה נחמד! אילתרנו שולחן, ספסלים, בקבוק יין, חלה, מרק!! סלט עגבניות, כרוב ממולא, אורז. כן, הכי חשוב - התקלחנו לקראת הארוע. ישבנו בתוך אוהל רשת. קידשנו את השבת היתה הרגשה של ביחד...! עצוב קצת לא להיות אתכם בשבת ובכלל. אני חושב שקבלות שבת צריכות להיות הרבה יותר אינטימיות ממה שעושים בקיבוץ. צריך לחוש את הייחוד של השבת. השקט, השלום, הרגיעה, המשפחה הידידים. אפילו כאן בשטח חשים את השבת, יש משהו מיוחד באויר!

כללית מרגיש שהמדינה נכנסת לבוץ עמוק. אנו נכנסים לתקופה מדינית מסובכת מאוד והעם שלנו ממש מפורד. "כלכלית" יהיה קשה ביותר, סוף סוף נרגיש איך זה לחיות בצמצום - אין ברירה.

אני לא שלם עם הנעשה. אהבה בקרוב מאוד.

.. יי

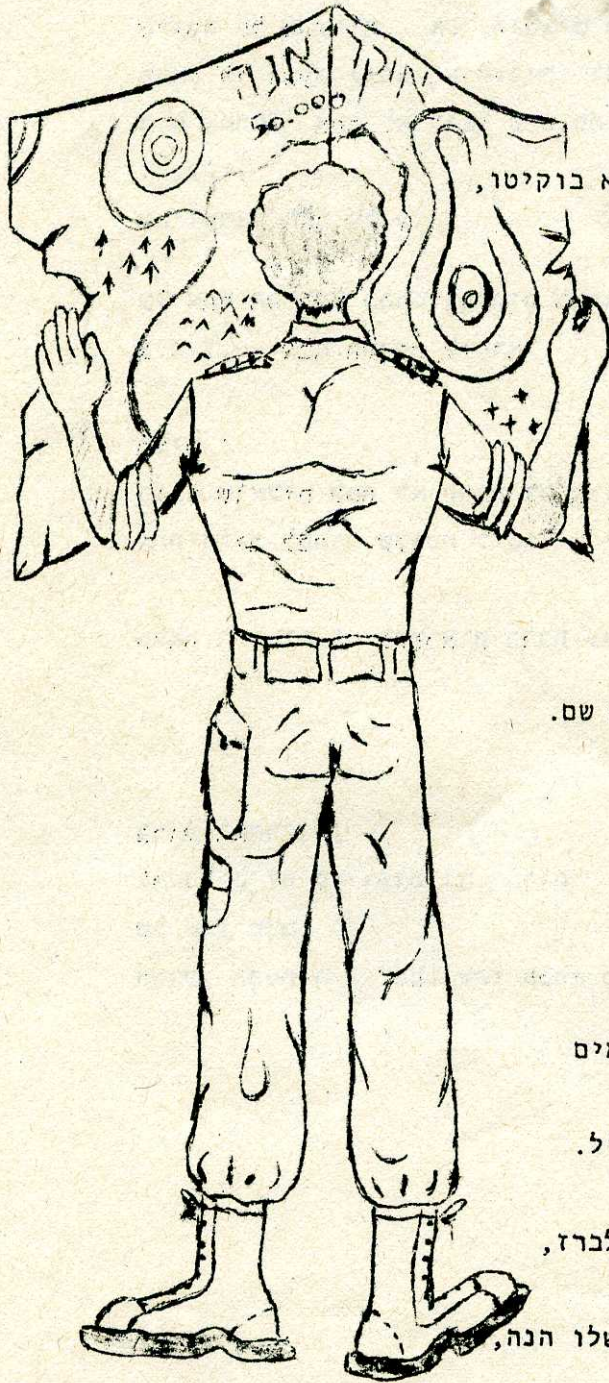
30.6.82

שלומפוף!

מה קורה פה? כמעט גלויה כל יום. זה נכנס כבר לסדר היום שלי.
3:45 - השכמה. 4:00 - נסיעה. 4:30 - סדורים מסווגים. 5:00 - קפה. 5:30 - חרבוך בוקר. 6:00 - צחצוח שיניים. 6:30 - גלויה הביתה.
זאת הדרך היחידה להתמודד עם השעמום. אתמול בלילה היה לי חלום ארוטי - התעוררתי מחבק את הרובה בין הרגלים ('מין' הופך כאן להיות אובססיה יותר מהרגיל), חמישה אנשים זרוקים, מזוקנים נראו הולכים בחלום וצועקים "הביתה!", "הביתה!", "הצילו!", "הצילו!" "נשבר לנו הזין!"

הם נשלחו להסתכלות בעכו.....

סמל חיים ליפשיץ
מ"א - 2215453

אתמול מישהו אמר לי שהמלחמה רחוקה.
הוא לא יודע כמה הוא צודק,
קבלנו מפות קוד של אזור אוקריאנה.

יום אחד כשיהיו לי ילדים - לאחד אקרא בוקיטו,
לשני סימונסון, לשלישי אימפלמה,
ואם תהיה לי בת אז שמה בישראל
יקרא רות, קבלתם?

בלבנון אין בחורות יפות,
ביירות היא עיר מסריחה,
גלי צה"ל משקרים.
המחבלים לא מפחדים,
הפלאנגות הם סתם צ'חצ'חים שחצנים.
התושבים שונאים אותנו
ולחרכה חיילים אין מושג מה הם עושים שם.
מלחמת מגן.

ארגוב.
ארגוב?
ארגוב? ~~with~~

לפני כמה ימים הגיעה אלינו מיכלית מים
עם נהג צ'חצ'ח שלא הפטיק להשוויץ
אין שהוא דפק את הלכנונית הזאת אתמול.
וגנב טייפ מהבית הזה היום, וכו'.
אבל, כשהוא התכופף לחבר את הצינור לברז,
שמעתי אותו מסנן בין שיניו:
"כגין המניאק הזה! שיביא את האחות שלו הנה,
אני אראה לו מה זה!
יש תקווה!!"

.../...

י"מ מ כ ל ו ל ה ג ל ל ל
* * * * *

נסענו באוטובוס חזרה לארץ ובדרך עקפנו
שירה של משאיות, אחד הנהגים הוציא את
הראש לו וצעק לנהג האוטובוס: יא חרא!
כוס אחת! אתה לא רואה שיש פה תור?
נרגעתי,
עם ישראל חזר אל עצמו.

על אחד הקירות בבחמדון היה כתוב:
צ.ה.ל. - צבא התקפה לישראל.

תמיר!
כולם שואלים למה לא תרמת דם ביום שלישי,
אתה חייב לפחות שלוש ליטר.

הלאה הסוטים! להתראות ברבת עמון.

אל ד ד.

ברגע האחרון!

למחבלים יש קטיושות סם, טווח
של 100 ק"מ.

So much for the רצועת הבטחון

אורגיה של רגשות ! בליל כזה של חויות מזמן לא היה לי. השקט והזמן יוצרים בי מתח מחריד. שירדו כבר פגזים קדימה אש ! המלחמה הזאת מוציאה אותי מהכלא הנפשי בו אני שרוי כל ימות השנה.

דרור עם כל צרור !!!

עכשיו גם לגברים מותר לבכות !

איזה בכי ! איזו חגיגה !

קדימה לפרוץ את כל הסכרים !!!

הפחד התהומי בא לפני או אחרי... ברעום התותחים אין פנאי לכך... נופל פגז, אתה רץ!... שורק כדור, אתה קופץ !

כך ב '67, כך ב '73 וכך גם עתה. בין שלום אחד למשנהו אפשר להתפרק, יש להם בהחלט סיבה לקנא בנו, לנשארם בעורף.

שוכב סורי ערוף-ראש, ראשו מונח במרחק הושטת יד אך הוא כבר לא יושיט ידו - הוא איבד את הראש... "הוא איבד את הראש"... "הוא איבד את הראש"... שנע זה ממש מצלצל, הכל שאיני קריקטוריסט. מכל מקום תודתי העמוקה נתונה לגזויה.

שני מחבלים נפוחים מבקטריות המוות נחים בשקט הפאסטוראלי של גבעת הקשר הנידחת. ההבדל ביניהן ובין הסורי הוא רק בזמן וליתר דיוק - 9 שנים... מאום לא השתנה.

פגזי זרחן יורדים על המוצב ברמה... אני רץ כמטורף, נכנס בזינוק א יר למחסה הקטן ומתנגש בעצמה רבה בגד המתפרץ למקום מעברו השני. שנינו נופלים: לארץ ומתפוצצים מצחוק מטורף ומחניק.

פליני לא היה מצליח לביים דבר כזה!

אני במרכז של סצנה הוליבודית: - כפר שקט ונקי בלבנון הנוצרית, אמהות צעירות וטפן בזרועותיהן מתחננות בפנינו שנוציא מחבל המטריד אותן מאז שעות הבוקר... לבוש באפוד קרב ועוטה מבט קשוח ורך המתאים היטב לסיטואציה, אני "משחק-אותה" עד הניצב (מדוע לא? הרי בדרך כלל אתה קורא על כך בספרים או רואה זאת בסרטים):

מה שחסר כאן הוא רק דרקון יורק אש במקום המחבל וחרב חדה וממורקת במקום ה"גליל".

התמונה נפתחת כשהאם המסורתית (שחודת שיער וחטובת גו) כשבזרועותיה התינוק המסורתי (חמוד לאללה עם חכמת כל הדורות בעינינו) מחזיקה ביד תינוקה שני ורדים אדומים.

"מה דעתך על המוות?"

שואל אותי תופיק, צעיר לכבונני מבני הכפר (אדיוט! אתה לא יכול לשאול "מה השעה?" או משהו פשוט כזה!) לא עניתי כדי לא להרוס את הקטע: האם דוחפת (קצת בכח, נדמה לי) את יד תינוקה המושיטה אלי את הפרחים... אני משרבב זרוע חסונה ורכה מעללים לכוון האם (מי צריך פרחים, האם יותר מענינת) ו... מה זה?! התינוקת מסרבת להפרד מן הורדים... שגעון! כולם נאלמים דום. זה לא לפי התסריט!! הסצנה נמסה וזורמת במורד הזמן. אני נבוך כולי... האם מסמיקה (איזה יופי!) והאגרוף הקטן קמוץ בחזקה. עצור! הזמן קופא על מקומו... רגע של שפיות הדעת.

...האם, רועדת כולה, עוקרת בכח על אנושי את הידיים מיד תינוקה ונותנת בידי... התסריט ניצל! הכלוף הגדול נמשך ורק התינוקת ממררת בככי - צר לי, ילדתי, אך זהו מחיר ההצגה.

סיור כפרברי ביירות. החברה הצעירים שלנו אצה להם דרכם, הם רוצים לראות גוויות ולחוש בריחן. למה לא? שיהנו קצת מהמלחמה. "כוא הנה, תגיד, לא יורדים שם קטיושות?" אמר לי יהודה. אני לא יודע... כבר לא מבדיל בין רעם קטיושה לרעמי הקיטניות. הצדק עם הלכבוננים, זו ארצם כבר 6,000 שנה (מה יש? יש לנו מונופול על זה?! צודקים הפלשתינאים, כל מה שהם רוצים זוהי מדינה ועצמאות, וכל זאת במחיר המגוחך של חיסול אי-אלו יהודים. ואנחנו לא צודקים? (איך לא?) הסורים צודקים... בעיניהם... אני מניח... זאת אומרת יכול להיות... כלומר לא יכול להיות שלא... אה... האמריקאים, הרוסים, נאטו, הסינים, האסקימוסים, דודו פלמה וזכוב הצא-צא... כולם צודקים!! כל כך הרבה צדק! כך כך הרבה מתים! מוות וצדק - איזה שגעון של זוג.

החבר'ה משתזפים, הקטיושות נופלות. הנעלים שלי מצוחצחות. נעלים אלו גאוות היחידה - הרי לא נכנס לביירות בנעלים מלוכלכות ומרופטות?! ברור אניהולך יחף - לקחו לי את הסיבה לצחצח נעלים. עוד קטיושות. 500 מטר, יכול כבר להיות על הירח.

- בשבת, החמישי ליוני, הסתיים השלום הרביעי שלי!
- ברדיו מודיעים: "לכל חיילי צה"ל - מי שיהרג אחרי 14/7 לא ייחשב לחלל מלחמה" אז נא לתשומת לבכם.
- מטוסי צה"ל הפציצו את צומת גולני בתגובה על ירי הקטיושות אתמול. כל מטוסינו חזרו. שלום.

- בתגובה למפגינים טוענת הממשלה: "על שלושה דברים העניין עומד"
ארז הלכבון,
ארט הלכבון,
והרט הלכבון.

.../...

העצים מנענעים צמרותיהם ברוח, אין בם כל יסורי מצפון על המוות וההרס המשתוללים - הם בשלהם: גבוה יותר! ירוק יותר! רענן יותר! הזכוכים על הסנדויץ שלי באים מן הסתם מאיזו ארוחה דשנה על אחת הגוויות מהעיר דאמור. דאמור... עיר שחברה לה יחדיו: - קיר לקיר, רצפה לתקרה, חיים למוות... הסרחון ממש נראה לעין ואולי זהו ריח פרחי הלפופית השוטפים כל בית (ז"ל), כל עץ (ז"ל) וכל תל (ז"ל) במרבדים סגולים.

שוכב ומביט ב"רעל" היומי - הנה שמי במסגרת שחורה! "למה לא אמרו לי?!?" חולפת מחשבה אוילית במוחי... בריצה מטורפת אני תר אחרי רכב כלשהו... חרי לא אוכל לאחר להלויה שלי!! הנגמ"ש קורץ לי... בטיסה אדירה אני גומע את 200 הק"מ... שועט מבעד לשערי המשק... מגיע לכוון מטע הזיתים... הנה כולם... הנה מורידים את הארון... אני קופץ... ומתעורר ממכה חזקה במצח... 3 לפנות בוקר!!!

פליני 82... סצנה אחרונה... יושב על אבן ליד מיטת הקוצים שלי.
 כ. ניגש אלי כשחיוך אוילי מרוחך לפרצופו.
 כ. הוא בחור בלונדיני - יש לו שער זהוב כמו קש.
 כ. הוא בחור שזוף - יש לו עור בצבע מזון משומש וריח בהתאם והשיחה קולחת: -
 - "מזג אויר נהדר למלחמה, לא כן?" הוא שואל.
 - "אכן", אני משיב בזהירות "עונה טובה לציד מחבלים", (החיוך האוילי נעשה ממש דבילי)
 "כשיהיה לך זמן רד לי בבקשה מהרגל" אני מוסיף כשאצבעותי לוחצות בחזקה על אפי.
 - "אפרופו רגל" הוא מגיב, "יודע איך יודעים גילו של ילד פלשתינאי?"
 - "???" אני, בחשש לכאות.
 - "ובכן, לוקחים את הילד, תופטים ברגלו, כורתים את הרגל מעל לברך בגרזן ו..."
 הוא מביט לתוך עיני במין הנאה סדיסטית "...וסופרים את הטבעות כמו בעץ!" ומיד הוא במחול פראי מסביב כמו איזה רופא אליל לפני אלילו.
 - "אנו מאבדים את הדמוקרטיה כמדינה, "אני מנסה להחליף נושא "נכנסים לעידן של פשיזם ולאומנות ואתהמקפץ כאילו אין זה נוגע לך כלל!!!"
 - "דע לך" הוא עונה כאילו מדובר במזג-האוויר וממשיך בדילוגיו "כ...כי הגורם למשטרים טוטאליטרים אינו הרשע כי אם כהות החושים ודלות החשיבה העצמאית, ואתה..."
 הוא נעמד מולי פתאום. "אל תביט בי כך!!...מלחמה זו אינה מענייני ואינה מעניינת אותי! בעבורי היא בטה"כ רקע לדרמה האישית שלי ואם מישהו יספר לך אחרת זהו בלוף!!!"
 - אני עומד מסומר על מקומי ורק כליל צורם של אורות ורעשים גועש כחלל שבין שתי אזני.
 - "בוא ונאכל משהו" מוא מסים כהרגלו "אולי איזה לוף צעיר?"

... / ...

--- סוף --- " פליני 48...56...67...73...82...? ? "

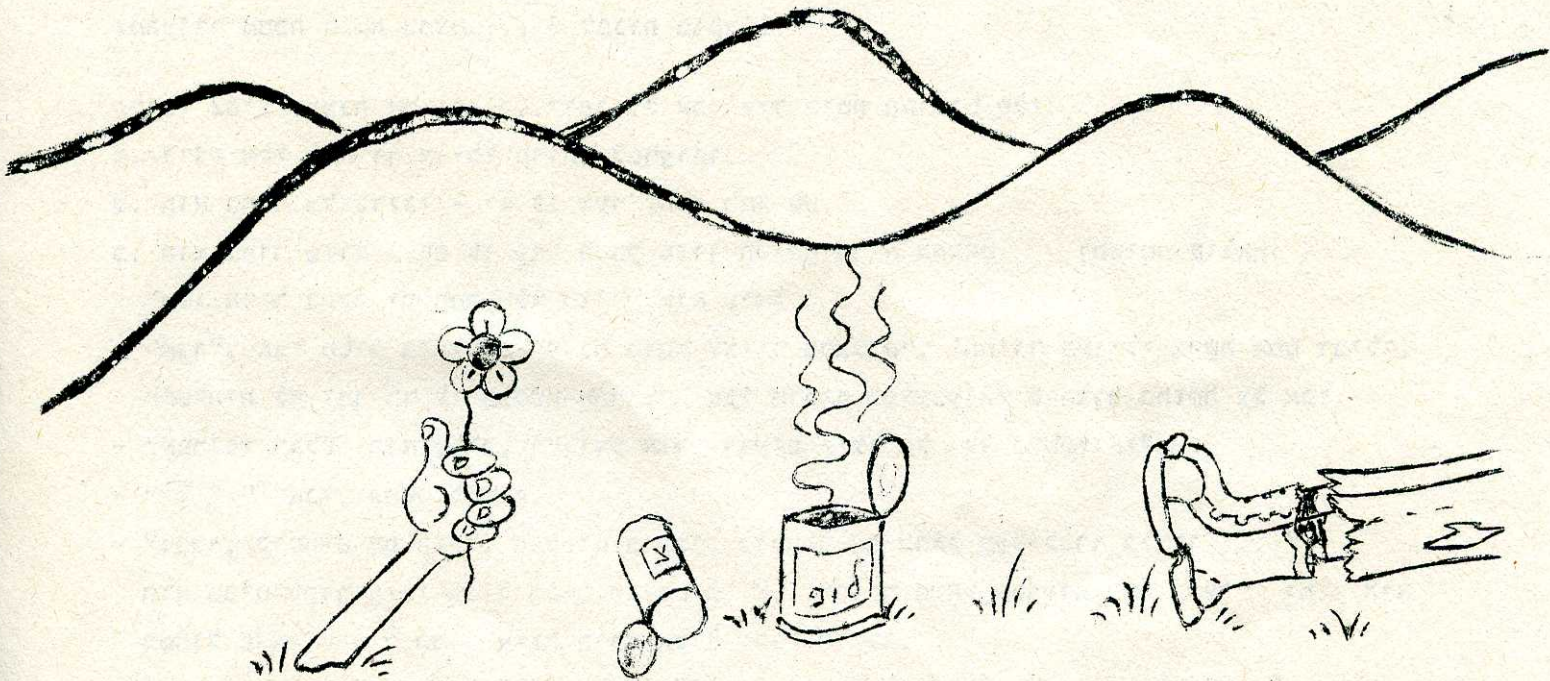
הלוף, כן הלוף רבותי הוא הוא המסמל את מלחמות ישראל!
 "טוב למות בעד ארצנו" אמר ריכרד לוי לפני מותו ותרם גופתו למפעל השימורים.
 אכן, הלוף מסמל את כל מלחמות ישראל!

קדימה ישראל !

היום כיירות ! מחר מוסקבה !!

לחיים ובהיאבון!!!

דוד אלמן.

צ ה ר י ם - ב ע ר ב ה

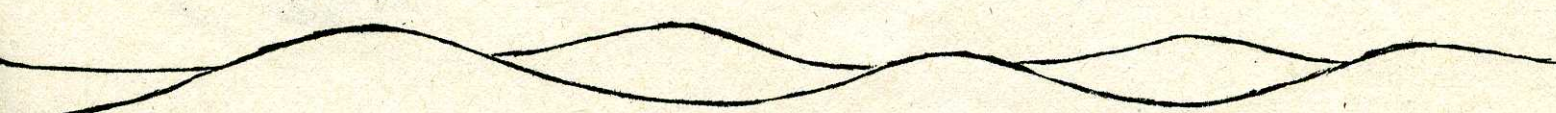
שוב אני מוצא את עצמי יושב וכותב על אותו נושא נדוש...
 אבישי שלום... ובאמת טוב שכך עבר עליך וכך נגמר עבודך ועבור יתר המשפחה שלך.
 לא שאני מאשים בני 20, שהם בני 20, (ויצחקו הציניקנים שבינינו) אבל, חן מבט מלווה
 כמחשבה, על הדברים היפים - באמת, היפים הכנים והנוגעים ללב, שנכתבו על ידי כל אותם
 בעלי כשרון (דודו, אדו, רונן, הצלם) בכל סוטה שלאחר המלחמה (במידה והכל באמת נגמר) -
 יש לי הרושם, שלמרות שהמחשבות זהות, הן במקור - אולי חינוך - והן הבניה שלהן
 למסגרת שלימה, הרי שהמסקנות שונות.

אבישי, המלחמה הזאת היא לא המלחמה האישית שלך או שלי, והארץ הזאת היא לא הארץ
 האישית או הפרטית שלך או שלי, זה שייך להסטוריה. וכמה שהדבר לא נוח לנו, אנחנו
 חלק מן העניין, ולכן אני שמח, שאתה סגן מפקד דבור.

למה אני אומר את שאני אומר על בני ה-20? כי גם אני מיהרתי - לפחות מן השפה אל
 החוץ - לחפש בית אחרי הצבא.
 אבל הכל שייך למהירות שלנו להסיק מסקנות, וכנ"ל אני מצביע כלפי החותמים למינהם.
 לא שאני מתנגד לדעתם, באופן בסיסי דעות הנגד לקטסטרופה ולשרון, מקובלות ונחשבות,
 אבל המסקנות - עוד פעם המסקנות - לדעתי חייבות לבוא לאחר זמן, לאחר שהתלהבות
 הנעורים שקעה ונשאר הנגד האמיתי, זה שאולי יביא לשינוי ולפעולה ממשית.
 חשוב שבני ה-20 יתרגשו ויזרקו בוך על מי שראוי לכך, ושאחרים יסבירו להם בסבה פנים
 רציני שיש לדון בעניין בשיקול דעת - זו דרכו של...
 וכן העורך היקר - כל כך קשה לשבת ולכתוב לעתון הנהדר - פשוט, התחרות הולכת
 ונהיית קשה, וחסרי הבטחון והכשרון שבינינו מתחילים להרגיש רע לכתוב, וטוב לקרוא.
 רציתי לכתוב שגם אני נפגעתי מן המלחמה, כי נהרג חבר טוב - אבל, נמאס לי להיות ציני
 ולהרוס את הנאיביות של הנאיבים יותר שבינינו.

להתראות,
 מלב שהתקשח עם הזמן,

דורון.

כמו שור בלי ראש

כמו שור בלי ראש
מוטלת ניבלתי באמצע השדה
מבעד לגולגלתי המושלכת
אני רואה את גופי המת
מפרכס ורוחש רימות לבנות
ללא כאב ללא צער

בעוד כמה ימים

יותר רק השלד

רשום צחור באופל השדה

גלעד נשכח מלב

לישות שרצתה לחרוג מגדרה

ולשלוח אצבע חיוורת

מול האלים הסובאים נקטר

ומפליצים בהוד זיקוקי דינור

למען אספסוף מריע.

אבל אני, אני הלכתי לשדה

הטלתי נבלתי במרפזו כמו ידי

והפכתי לדולמן בן חלוף

ללא כאב ללא צער.

שיבולים

שיבולים הן

זהב הגבעות

גבעולים, קוים

מצטלבים ברוח

על אנך ההר.

שיבולים הן

חברי

שנשאוני בדרך

על גבם

ופניהם מוטלים

עלי.

שיבולים הן

חיי, שורשי

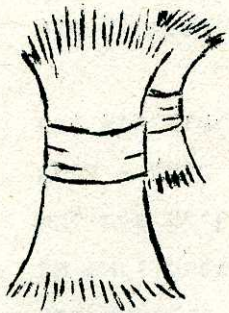
כמוני תמיד

אוחזים ביאוש

בערגה

ויונקים את הצער

עד בוא הקציר.

עקידת אברהם

אבי אבי
 מחל על אבני הדופי
 שדבקו בעקבך
 עת פסעת רזה ונכאב
 אל ההרים הרחוקים
 מטיל רק כצל
 את אמי מאחור.

אבי אבי
 להטוטן זריז במומך
 כואב רק את כבודך
 שזולזל בידי זרים
 חרש סוער קדימה
 ככול מכאובים צבעונים
 והם לוקקים את תאוותך
 כנמלים ביערת הדבש.

אבי אבי
 מה חשבת עת הוטלת לארץ
 בז לבורחים ובז לאוהבים
 מה חשבת
 כשנשכו הכלבים בבשרך
 ואני מביט מרחוק.

1312

קיתוב נסר הנשלא

כל סוטה / " ? " (38)

30.7.82

המיסד: משה בן חיים

המערכת: ארתור הדבר

הדפסה: ציונה

עטור: דורי

דיוור: אורי א.

גיוור: אולסי פרי